

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/99/2020
Identifikačné číslo spisu:	7217224012
Dátum vydania rozhodnutia:	31.03.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Viera Petříková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7217224012.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne X. A., bývajúcej v I., zastúpenej JUDr. Emíliou Šimkulákovou, advokátkou, so sídlom Advokátskej kancelárie v Spišskej Novej Vsi, Starosaská č. 6, proti žalovanej Obci Hrabušice, Hlavná č. 171, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Taragel' a Počubayová, s.r.o., so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Starosaská č. 11, o určenie neplatnosti výpovede a iné, vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 42Cpr/82/2017, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 28. marca 2019 sp. zn. 2CoPr/10/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Žalobkyňa sa žalobou doručenou Okresnému súdu Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) 12. októbra 2017 domáhala 1/ určenia, že skončenie pracovného pomeru zamestnanca výpoveďou z 26. júna 2017, ktorá jej bola daná podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce zamestnávateľom - žalovanou, je neplatná. Zároveň sa domáhala umožnenia jej naďalej pracovať v zmysle pracovnej zmluvy spolu s jej dodatkami v spojení s rozsudkami Okresného súdu Spišská Nová Ves z 2. júna 2016, č. k. 2Cpr/2/2012-277 a Krajského súdu v Košiciach zo 4. mája 2017, sp. zn. 2CoPr/6/2016. Následne navrhla 2/ uloženie povinnosti žalovanej doplatiť zistený rozdiel vyplatennej mzdy a príslušenstva, doplatiť osobný príplatok a s tým spojené úroky z omeškania za obdobie od 6. augusta 2017 do 30. septembra 2017 a 3/ uloženie povinnosti žalovanej nahradiť mzdu za 36 mesiacov vo výške pravdepodobného zárobku a úroky z omeškania a nahradiť trovy konania.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 24. mája 2018 č. k. 42Cpr/82/2017-132 určil, že výpoveď zo strany žalovanej z 26. júna 2017 daná žalobkyni podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce je neplatná. Nárok na náhradu mzdy za obdobie od 6. augusta 2017 do 30. septembra 2017 a náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie s tým, že o trovách konania bude rozhodnuté v rozsudku, ktorým sa rozhodne o všetkých uplatnených procesných nárokoch. Samostatným výrokom zaviazal žalovanú zaplatiť na účet Okresného súdu Košice II súdny poplatok z návrhu vo výške 99,50 €, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Súd prvej inštancie pri posudzovaní platnosti výpovede danej žalovanou žalobkyni dospel k záveru, že jej motív nie je v súlade

so základnými zásadami právneho poriadku, ako aj dobrými mravmi a ide tak o neplatný právny úkon odporujúci dobrým mravom (§ 3, § 39 Obč. zák., čl. 2 Zák. práce), pričom svoju úvahu dostatočne a príliehavo vysvetlil (aj s poukazom na závery prijaté Najvyšším súdom Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5 Cdo 42/2010 z 9. júna 2009). Mal za to, že nemožno nebrať do úvahy, že žalovaná už v minulosti 12. apríla 2012 dala žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru, Okresný súd Spišská Nová Ves v rozhodnutí z 2. júna 2016, č. k. 2Cpr/2/2012-277 určil, že predmetná výpoveď je neplatná.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 28. marca 2019 sp. zn. 2CoPr/10/2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o trovách odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na správne skutkové i právne závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožnil. Zdôraznil, že je evidentné, že žalovaná nemala možnosť splniť si povinnosť a zaradiť žalobkyňu na pôvodnú prácu a pracovisko po skončení pracovnoprávneho sporu, keď na „jej“ pracovné miesto na dobu neurčitú na základe dohody z 27. apríla 2017 prijala X. Q.. V prejednávanej veci teda pracovné miesto žalobkyne nebolo zrušené, ale bolo preobsadené iným a novým zamestnancom. Ako správne konšatoval súd prvej inštancie u žalovanej nedošlo k zmene úloh, ani k zmene technického vybavenia, ani k zníženiu stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo k inej organizačnej zmene. Stav nadbytočnosti bol spôsobený výlučne prijatím nového zamestnanca. Je preto možné stotožniť sa s názorom súdu prvej inštancie, že výpoveď daná žalobkyni z 26. júna 2017 odporuje dobrým mravom, keď vo svojich dôsledkoch popiera výsledky viac rokov trvajúceho súdneho sporu, vedeného motiváciou žalobkyne vrátiť sa na predchádzajúcu pracovnú pozíciu. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie rozhodol správne, ak žalobe o určenie neplatnosti výpovede vyhovel, a preto odvolací súd jeho rozhodnutie v tejto časti a v súvisiacom výroku o trovách konania potvrdil ako vecne správny. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP argumentujúc tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorú odvolací súd nesprávne právne posúdil, a táto otázka v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Právnu otázku v dovolaní vymedzila nasledovne: „či výpoveď z 26. júna 2017 daná žalobkyni zo strany žalovanej, ktorá spĺňala podmienky platnosti podľa § 61 ods. 1, 2 Zákonníka práce je v rozpore s dobrými mravmi len preto, že žalovaná ako zamestnávateľ počas trvania súdneho sporu so zamestnankyňou o neplatnosť predchádzajúceho skončenia pracovného pomeru výpoveďou z 12. apríla 2012 prijala na pracovnú pozíciu žalobkyne iného zamestnanca (na dobu určitú, ktorého pracovný pomer sa ale uplynutím času transformoval na pracovný pomer na dobu určitú) a následne si ako zamestnanca, s ktorým skončí pracovný pomer výpoveďou pre nadbytočnosť vybrala žalobkyňu, ktorá je ale zároveň zamestnancom, ktorý bol v predchádzajúcom súdnom spore úspešný so svojou žalobou o neplatnosť výpovede z 12. apríla 2012, a teda či uvedená okolnosť (vedenie súdneho sporu o neplatnosť výpovede) bráni zamestnávateľovi prijať na pracovné miesto zamestnanca, s ktorým je zamestnávateľ v súdnom spore a prácu mu neprideliť, iného zamestnanca a slobodnému rozhodnutiu zamestnávateľa vybrať si zamestnanca, s ktorým bude skončený pracovný pomer podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce“. Žalovaná zároveň navrhla odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu.

5. Žalobkyňa v o vyjadrení k dovolaniu uviedla, že v prejednávanej veci nedošlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu, nakoľko súdy nižších inštancií mali správne za to, že konanie žalovanej bolo cieľavedomé a zamerané na to, aby sa jej „zbavila“. Navrhla, aby dovolací súd dovolanie ako nedôvodné zamietol a žalovanú zaviazal k náhrade trov právneho zastúpenia.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b/ CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421

CSP.

9. V zmysle § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

12. Žalovaná podala dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci dovolacím súdom. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že žalovaná v dovolaní síce tento dovolací dôvod uplatnila, ale nevymedzila ho spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP. V prípade uplatnenia dovolacieho dôvodu, ktorým je nesprávne právne posúdenie veci, je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu v zmysle § 432 ods. 2 CSP nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

13. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou dovolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

14. Z obsahu podaného dovolania (článok 11 CSP a § 124 ods. 1 CSP) je zrejmé, že žalovaná za právne otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu považovala otázky dve, a to:

14.1. 1/ Či uvedená okolnosť (vedenie súdneho sporu o neplatnosť výpovede) bráni zamestnávateľovi prijať na pracovné miesto zamestnanca, s ktorým je zamestnávateľ v súdnom spore a prácu mu neprideliť, iného zamestnanca a 2/ či uvedená okolnosť bráni slobodnému rozhodnutiu zamestnávateľa vybrať si zamestnanca, s ktorým bude skončený pracovný pomer podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce. K uvedenému dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že oba súdy posudzovali organizačnú zmenu. Zhodne dospeli k záveru, že pracovné miesto žalobkyne nebolo zrušené, ale bolo preobsadené iným a novým zamestnancom. Uviedli, že u žalovanej nedošlo k zmene úloh, ani k zmene technického vybavenia, ani k zníženiu stavu zamestnancov s cieľom zabezpečiť efektívnosť práce alebo k inej organizačnej zmene. Stav nadbytočnosti bol spôsobený výlučne prijatím nového zamestnanca. Mali za to, že výpoveď daná žalobkyni z 26. júna 2017 odporuje dobrým mravom, keď vo svojich dôsledkoch popiera výsledky viac rokov trvajúceho súdneho sporu, vedeného motiváciou žalobkyne vrátiť sa na predchádzajúcu pracovnú pozíciu. Z uvedeného je zrejmé, že súdy nižších inštancií uvedené právne otázky nastolené žalovanou vôbec neriešili, pretože tie, ako bolo už vyššie uvedené, posudzovali existenciu organizačnej zmeny u žalovanej.

15. Ostatné námietky žalovanej dovolací súd vyhodnotil ako polemiku s právnym posúdením veci dovolacím súdom. Sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo prosté spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP.

16. S poukazom na uvedené dovolací súd uzatvára, že v dovolaní žalovanej nie je dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP vymedzený spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

17. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.